

CROSSING BORDERS

göç mücadeleleri ve göç hareketleri

Sınırları Aşmak gazetesi ilk defa bir yıl önce ulusaşırı iletişimi derinleştirmek için ortaya çıktı: kendine referans olarak göç ile ilgili ağları olsa da pratik mücadeleyle ilişkiye geçti ve bazı özel konularda başlatıcı oldu. İlk yayınlanan raporlar daha çok Doğu Avrupa, Afrika ve Birleşik Devletleri kapsamaktaydı. Yeni sayımızda geçtiğimiz Ağustosta Transcarpatia’da düzenlenen “Sınırlara Hayır kampı”na da atıfta bulunarak Ukrayna’dan izlenimler yer almaktadır. Bu kampın Batı Avrupa gerçeğini yansıtan iyi bir örnek olduğunu düşünmekteyiz. Hepinizi, çeşitli dillerde hazırlanan bu gazete projemize katılarak ya da dağıtarak destek vermeye çağırıyoruz! İletişim: frassainfo@kein.ora & www.noborder.ora

Uluslararası Gazete, 4. Sayı, Kasım 2007

Batiya Gİtmek İçin Doğuya Gel! - Ukrayna, “DoĖunun yeni Fas’ı”

Ceuta ve Melilla olaylarından sonra en azından Batı Avrupa medyasında kamuoyunun belirli ölçüde dik-kati AB’nin güney sınırının dışına, Fas’a ve geneli aşağı Saharalı olan gemicilere çekilmişti. Muhtemelen dünyanın hiçbir yerinde göç kontrolündeki aksak sisteminin sonucu olarak daha fazla insan ölmemiştir. Aynı sınır rejmi AB’nin doğu sınırında da insanlık dışı bir biçimde işlemekte ve ölümcül etkilere yol açmaktadır. İstatistiksel olarak, bir çok mülteci ve göçmen doğudan girmeye çalıştıkları/ girdikleri için AB’nin doğu sınırı daha önemlidir. AB yetkililerine göre Ukrayna – Fas’a benzer bir biçimde- esasen “yasadışı göçün sorun bölgesi”dir. Ukrayna ve Fas’ın Avrupa Komşuluk Politikası olarak adlandırılan politkada milyonlarca euro yatırılarak tampon bölge olarak kullanılmak istenmesi şans eseri değildir.

Transcarpatia, Ukrayna’nın en fakir bölgelerinden birisidir. Bu bölge durumu açıklayan bir örnek olduğu için Sınırlara Hayır kampı için seçilmiştir. Burası iki anlamda sıcak bir noktadır: hem güneyden gelen Ukraynalı işçi göçmenleri için geçiş noktası olduğu hem de “göç eden sermaye” –örnek olarak araba endüstrisi- için (bkz sayfa 2). Transcarpatia’nın çalışan nüfusunun %40’ından fazlası geçici işlerde ya da yurtdışında işçi olarak çalışmaktadır. Önceki yıllarda ülkeyi çalışmak için terkeden erkekler iken şimdi bu sayı eşit ya da kadınlar lehinedir. Bu yüzden bölge için dışarıdan gönderilen paralar önemli bir gelir kaynağını oluşturmaktadır. Bölge Slovakya ve Macaristan sınırının hemen yanında ve şu anda Avrupa maaş hiyerarşisinin en dibinde bulunmaktadır. Sınırdaki yer alan fabrikalarda bu işçiler oldukça düşük maaşlarla sömürülmektedir (bakınız sayfa 2 ve 3). Bütün bunlar göçmen mücadelesine uluslararası bir boyutta eğilmek için neden Batı Avrupa’ya odaklanmak gerektiğini açıklamaktadır. Dolayısıyla göçmen hareketliliği gelişen Avrupa için somut bir tehdit oluşturmakta ve Avrupayı sınırları karşılıklı olarak geçen politik bir köprü kurarak Avrupa dışında yaşayan ve göç etmek isteyen insanları etkileyecek bir politika oluşturmaya zorlamak-

tadır. Aynı zamanda doğu bölgelerine sermayenin göçü bu cephelerin her geçen gün daha fazla emeğin ucuzlaştırılmasında bir araç olarak kullanıldığını göstermektedir. Bu yüzden bizim amacımız emeğin ulusaşırı örgütlenmesini sağlamak olmalıdır. Doğuya bakmadan güneye, güneye bakmadan doğuya bakamayız. Göçmenlerin mücadelesi aynı zamanda göç rotasını da çizmektedir. Bu yüzden doğru soru şudur: Acaba Doğu ve Güneyi Avrupa hareketiyle bağlayabilecek miyiz?

Transcarpatia’da düzenlenen Sınırlara Hayır kampından gözlemler ve sonuçlar..

Temel olarak bu kamp Doğu ve Batı arasında iletişimi amaçlamış ve Doğu ile Batı Avrupa’dan 300 kişinin katılımıyla, düzenlenen workshop ve yaygın katılımlı etkinliklerle bu amacı gerçekleştirmiştir. Uzhgorod şehrinin yanındaki kırsal bir bölgede bir haftalık kampın sonunda küçük bir grup Pawshino köyünün yakınındaki gözaltı kampına (AB tarafından finanse edilen!) insanlık dışı koşullarda tutulan 500 tutukluyla doğrudan dayanışmaya gitti. Kendiliğinden toplanan yaklaşık 200 kişi Uzhgorod şehri yakınında, Pawshino’daki durumdan esasen sorumlu olan “göç hizmetleri” ofisinin önünde gösteri yaptı. Ardından şehir merkezindeki meydana moral ve destek yürüyüşü yapıldı. Bu meydanda günler önce müzik ve filmlerle Sınırlara Hayır festivali yapılmıştı. Bu festival sırasında bir çok yerel topluluk bir araya gelmiş, AB otoritelerinin sınırdışı uygulaması ve katı vize sisteminin eleştirmiş, kendi deneyimlerinden de yola çıkarak fikir birliğine varmıştı.

Sınırlara Hayır kampı ile ilgili daha fazla bilgi, gösteri broşürleri ve Pawshino’daki tutuklama kampı için bilgiyi internet sitesinden elde edilebilir : <http://www.pawshino.antira.info/>

Otomobil endüstrisi Ukrayna'ya mı taşınıyor?

Son 10 yılda Avrupa otomobil endüstrisi doğuya doğru genişliyor. Volkswagen, General Motors, Peugeot ve Toyota gibi düzinelerce üretici "Yeni Detroit"e –Çek Cumhuriyeti, Slovakia, Polonya ve Macaristan- milyarlarca euro yatırdı. Sermaye, iş gücünün yeniden konumlandırılmasının özelde de otomobil endüstrisinin reklamını sanki Batı Avrupa'daki işçi sınıfına politik olarak ölü bir tehditmişçesine yaptı. Ama doğru olan Almanya ve Fransa'nın şimdilerde 10 yıl öncesine kıyasla ürettiklerinden daha fazla araba ürettiği bununla birlikte Çek Cumhuriyetinin araba üretimini hala Belçika'dan daha az olduğudur. Tehdit işe yarıyor: çalışma koşulları ve maaşlar Batı'da giderek kötüleşiyor.

Bununla birlikte şurası da açık ki Doğu'da da işçiler Batı'daki işçiler kadar araba fabrikalarında çalışmaktan nefret ediyorlar. Çek cumhuriyetinde Skoda ve Toyota, Slovakları, Polonyalıları ve Ukraynalıları istihdam ediyor çünkü yeterince yerel işçi bulamıyor. Slovakya ve Polonya'da resmi işsizlik oranı %20'den %14'e düştü, kapitalistler ise henüz emeğin kısaltılmasından bahsediyorlar. Bunun asıl anlamı ise işçileri henüz yeterince ucuz ve yeterince yumuşak başlı bulmadıklarıdır. Şimdi sermaye konuşarak ve Doğu'ya doğru ilerleyerek aynı yıldırma oyununu oynamakta, emeğin ucuz olduğu yerlerden biri olan Ukrayna'ya ilerlemektedir.

Gerçek şu ki, Ukrayna'daki otomobil endüstrisinde gelişme zaman alıcı ve pahalı bir süreçtir. Bu üstelik Ukrayna'nın AB'ye artan ekonomik entegrasyonuna bağlı ki bu da sınırları açmak demek. Böylelikle uzun vadede işçileri ucuza çalıştırmamanın tek yolu onları toplumdandan izole etmek, örneğin sınırları kapalı tutmaktır. Sermaye acaba bu çelişkiyi nasıl çözecek?

Kısa bir dönemde bazı Batılı otomobil üreticileri gerçekten de Ukrayna'ya ticaret merkezi kurdular fakat bu esasen bi ayakları yerel perakende satışta olsun diye yapıldı. Diğer taraftan bazı küresel otomobil üreticileri sınırın hemen yanına maquila (montaj sanayii) fabrikaları kurarak ucuz, genç ve kadın işçilerin emeğini sömüdüler. Fakat kadın işçiler sadece köylerde bulunabiliyordu onlar da o kadar genç değildi üstelik yeni bir iş bulur bulmaz işi bırakıyorlardı. Çalışma yaşında olan Transcarpatia'luların % 40'ı geçici işler de ya da şehir dışında çalışıyorlardı. Acaba sermayenin bu insanları ucuz ve uysal iş gücüne dönüştürme rüyası ne kadar gerçekçi?

Bazı gerçekler

1999 yılında Almanya'da üretilen 5.3 milyon arabaya karşılık Ukrayna'da yaklaşık 19.000 araba üretildi. Bu rakam 1992 yılında 150.000 idi. Şimdilerde iç talep arttığından 2006 yılı üretimi tekrar 275.000'e yükselmiştir. Bunların çoğu da Sovyet döneminde doğu Ukrayna'da faaliyet gösteren AvtoZAZ fabrikalarında üretilen Ladalardır. Fakat bu model arabalar ithal edilen ve Ukrayna'da birleştirilen yabancı modeller karşısında Pazar payını kaybetmeye başlamaktadır. Yabancı üreti-

ciler yarıya-düşürülmüş (semi knocked down) montaj yaparak ithalat vergisinden %25 oranında düşmektedir: arabalar "gerçek" bir araba fabrikasında üretildikten sonra parçalarına ayrılarak bir konteynıra konur ve Ukrayna'ya gemiyle gönderilir ve orada yeniden montaj yapılır. Üretken olmasa da bu yöntem çok düşük yatırım maliyetleriyle gerçekleştirilebilir. Bu, küresel araba endüstrisinin yeni üretim bölgelerinin kapısı kapanmasını diye ayağını eşige koymasındır.

Volkswagen Eurocar fabrikasını Aralık 2001'de Ukrayna'nın Solomonovo/Uzhgorod bölgesine açtığında 200.000 dolar yatırımdan sonra 37 işçi 7 farklı Skoda, VW ve Audi modellerini montajlayabiliyordu. İkinci aşamada VW 100 milyon doların üstünde bir yatırımda bulundu ve şimdi 1000 işçi iki Skoda modelini montajlayabiliyor. Fakat pratik olarak tüm parçalar –ki bu parçalar arabanın maliyetinin 2/3'üdür- hala ithal edilmek zorunda. Ukrayna henüz Almanya ve Çek Cumhuriyeti gibi yüzlerce fabrikanın montaj birimlerinin birbirine bağlı olduğu entegre üretim tesislerine sahip değil. Üçüncü aşamada ise Volkswagen 100 milyon dolar yatırmayı, 2300 işçi daha istihdam etmeyi ve "yurtiçi parçaları" kullanmayı planlamaktadır. Yerel politikacılar ise Eurocar'da 6500 diğer montaj sanayinde 30.000 işçi çalıştıracığını vadedmektedir.

Henüz Ukrayna'da az parça üreticisi bulunmaktadır. Transcarpathia'daki parça üreticilerinin dağılımı şöyledir: Groclin, Uzhgorod bölgesinde ihraç etmek için koltuk kılıfı (Volvo), Leoni, Uzhgorod'a 35 km. uzaklıktaki Mukacheve bölgesinde elektronik board netwok'ü ihraç etmektedir (General Motors ve Porsche) ve Yazaki Uzhgorod'a 5 km, AB sınırına birkaç yüz metre uzaklıkta ihracat için kablo tesisatı üretmektedir (Opel).

Yazaki'nin 31.7 milyon euro'luk fabrikası Japonya'nın Ukrayna'daki en büyük yatırımınıdır ve Ekim 2003 tarihinde üretime başlamıştır. Sınırlara Hayır kampında bazı işçilerle konuşma fırsatımız oldu. 1000 işçinin büyük bir kısmı 30'lu yaşlarında kadınlardı ve montaj hattında üç vardiya çalışıyorlardı. Doğrudan Yazaki tarafından sınırsız kontratla işe alınmışlardı. Ortalama aylık gelirleri 175 euro civarında ve bu maaş herkesin aldığı 129 euro (880 Grivnas) artı üretkenlik ikramiyesi olarak 73 euro (500 Grivnas) alıyorlar bunun %13'ü ise gelir vergisi olarak kesiliyor. Fabrikada sendika gibi herhangi bir oluşum yok. Bir yıl önce, cep telefonu üreticisi Jabil'in daha fazla maaş verdiğini öğrenen kadın işçilerin çoğu Yazaki'den ayrılıp Jabile geçmiş. İki yıl önce de şirket yeterince genç işçi bulamadığı için maksimum çalışma yaşını 30'dan 45'e yükseltmiş. Ayrıca şirket halihazırda şehirde işçi bulamadığından işçilerin çoğu Uzhgorod'a 50 km uzaklıktaki köylerden servislerle şirkete getirtiliyormuş. İtalya'yla Ukrayna arasında haftalık gidip gelen yolcu otobüslerinden birindeyim. Yol uzun bu yüzden bir çok yol arkadaşım gibi ben de zaman algımı yitirdim. Zaman hizmet alanlarındaki ve sınırlardaki duraklarla dövülüyor ve damarlarımızdaki

Sınırlar arasında bir öykü - bir kadının olağan göçünün, Ukrayna'ya dönüşlerinden yalnızca birinin öyküsü

adrenalin yükseliyor. Sınıra yaklaşıırkenki gerginlik ve korku sınırı geçince yerini neşe ve coşkuya bırakıyor.

Yolda çene çaldığımız anlarda uyku yerini uyanıklığa bırakıyor. Yol arkadaşlarımdan biri de Olga. Olga kocasını kaybetmekten korktuğu için Ukrayna dönüyor ama bu kararından o kadar da emin değil. Çünkü İtalya'da arkadaşlarını, ekonomik özgürlüğünü bırakmış ailesinin yanına Ukrayna'ya dönüyor. Sovyetler Birliğinin dağılmasından önce Olga tezgahçılık yapıyor-muş. Ukrayna'nın bağımsızlığını kazandığı 1991 yılında, bir çocuğu varmış ve ona daha iyi bir anne olabilmek için sınır ticaretine başlamış. Polonya'dan giysileri getiriyor ve onları pazarda satıyormuş. 1995 ile 1996 yılları arasında kocasının maaşı büyük gecikmelerle ödenmeye ve ailesinin durumu kötüye gitmeye başlayınca sınır ticareti ailesinin geçimini sağlamaya yetmez hale gelmiş.

Bu yüzden yurtdışına çıkmayı denemeye karar vermiş. İlk deneyimi, kaderin bir oyunu olsa gerek, kısa bir süreliğine diğer Ukrayna'lı ve Polonya'lı kadınlarla birlikte çalıştığı Çek Cumhuriyetinde'ki bir İtalyan tekstil fabrikasında olmuş. Fakat maaşı uzun çalışma saatlerine kıyasla oldukça düşükmüş. Böylece Ukrayna'ya geri dönmüş, bir kaç ay geçtikten sonra 500 euroya bir seyahat acentasına İtalya vizesi almış. Napoli'ye gitmesini önermişler. Otobüs şoförü onu bir çete reisi olan "caporale" ile temasa geçirmiş, bu kişi de Olga'ya 200 euro karşılığında bir iş bulmuş. Kendini bu işin yarattığı izolasyondan korumaya çalışan Olga bir süre sonra oturma izni almak istemiş. Ne var ki bu yolda

ödenmesi gereken rüşvetler gibi engeller çıkmış karşısına ve maaşı giderek azalmış.

Şimdi Olga geri dönüyor. Belki de iyi olacak. Diğer kadınlar da onun tereddütlerini paylaşıyorlar çünkü Ukrayna'da kadın göçüne bağlı yaşanan aile krizleri oldukça yaygındır. Göçmen kadınlara soru sorduğunuzda çoğunluğu ailelerinin direği olduğu retoriğini kullanacaklardır. Onlara göre, kocalarının işsizlik açığını ve ailenin gereklerini yerine getirme yetersizliğini örtmek için göç gereklidir

Ukrayna'nın Chop sınırına varıyoruz. Polisler ukala, ekonomik ve sosyal koşullarını iyileştirmeye çalışmaktan başka suç olmayan arkadaşlarıma her zamanki gibi aşağılayıcı bir muamele yapıyorlar. Göçmen kadınların kendi toplumsal gelişimleri için kullandığı araçlar da burda ne yazık ki yasadışı olarak değerlendiriliyor.

Sınırdan sonra kadınların kendi ülkelerindeki erkeklere karşı tutumları daha tedbiri olmaya başlıyor. Her kontrol noktasında yerel dilde habar denilen rüşveti vermek zorundalar. Öyle ki Şöförlerde 5 ya da 10 euro'luk bozuklukların bulunması çok yaygın bir gelenek haline gelmiş. Yanımdaki kadın bana 10 kadar kontrol noktasına girebileceğimizi söyledi. Ama şanslıydık ve sadece bir tane daha kontrol noktasından geçtik. .

Avrupa'nın "dışarı"ya ihtiyacı var.

Avrupa'ya olan göç akışını kontrol etmek için AB'ye üye olmayan ülkelerin önemi gittikçe artmaktadır. Bugünlerde üyelik süreci, aday ülkeleri AB'nin düzenlemelerine uymaya zorlayacak bir kaldıraç görevi görmekte aday olmayan ülkeler de bir güvenlik çemberi, ya da bir emniyet kemeri gibi Avrupa sınırındaki göçmen hareketini filtrelemektedir.

Ukrayna bunun için oldukça iyi bir örnektir.: AB Adalet ve İç İşleri Eylem Planının yürürlüğe girmesiyle (2001) bu ülke AB'ye olan göçten sorumlu tutulmuştu ve Ukrayna'nın, amacı yeni sınırlarda bir "arkadaşlık halkası" kurmak olan, Avrupa Komşuluk politikalarına (2004) entegre edilmesi de bunu doğrular nitelikteydi. Göç kontrolünün "dışsallaştırılması" hayatiydi ve bu aynı zamanda göz altı merkezlerinin, yeniden kabul edilme ve sığınma başvurularının da AB'nin dışına kaydırılması demektir. Bir çok açıdan Kiev Avrupadır: 23 üye ülkenin büyükelçiliklerinde vize politikaları uygulanabilmekte ve göç kontrolünden sorumlu memurlar burda çalışmaktadır. Bir çok elçilikte bulunan bu polis memurları, sınır koruma memurları ve göç kontrol memurlarından dolayı bu elçiliklere Avrupa Birliği Adalet, Özgürlük ve Güvenlik Temas noktaları denmektedir. IOM'un (Uluslararası Göç Örgütü) Kiev'de bir şubesi bulunması raslantı değildir. Soderköping süreci – 2003 yılında IOM, UNHCR (Bırleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komisyonu) ve AB tarafından başlatılmıştır – bölgedeki AB ve AB olmayan göç kontrol birimlerinin eşgüdümünü sağlaması bakımından hayatiydi. Ayrıca bölgede 9 milyon euro'luk bir proje olan BOMMOLUK (Moldova-Ukrayna Sınır Yönetimi) ve belgesiz göçmenler için yeni stratejiler ve çözümler üretmek için Europol ve Frontex ile birlikte çalışan bir istihbarat ajansı olan ICMPD (Uluslararası Göç Politikaları Geliştirme Merkezi) faaliyet göstermektedir. Doğulu üye-olmayan ülkeleri, özellikle de Ukrayna'yı, odak noktası olarak seçmemiz pek şaşırtıcı olmaz herhalde. Çünkü bu bölgelerdeki bir çok işçi batıya gitmekte ayrıca AB'ye ulaşmak için doğu rotasını seçen daha fazla göçmen ve sığınmacı Asya ve Afrika'dan Avrupa'ya göç etmektedir.

Haberler ve Kronoloji...

Rusya'daki göçmenler

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra Rusya bölgedeki en çok göç alan ülke haline geldi. Göçmenlerin yaklaşık %80'i Ukrayna, Kazakistan, Özbekistan, Moldova, Azerbeycan ve Tacikistandı. İnşaat işçisi olarak, bebek bakıcısı olarak, marketlerde kısacası ucuz emeğe ihtiyaç olan her yerde çalıştılar. Tahminlere göre şu an Rusya'da yasal olmayan yaklaşık 10 milyon insan yaşamaktadır. bu yıl yürürlüğe giren kayıtlanma yasaları bir taraftan illegal işçilerin legalizasyonunu kolaylaştırdı diğer taraftan bölgeye göre değişen kotalarla çalışma izni almayı zorlaştırdı. Göçmenler yaşadıkları ve çalıştıkları yerde ve çeşitli pasaport kontrolleri sonucu sürekli olarak tacize maruz kalmaktadırlar. Moskova'da Kremlin'le bağlantılı bazı olan gençlik örgütleri yasadışı işçileri bulmak için polise yardımcı olmaktadır. Moskova'nın çevresinde ve güney Rusya'da göçmenler için yeni gözaltı merkezlerinin açılması planlanmaktadır. Özellikle Çin'den ve Özbekistan'dan gelen göçmenler politik olarak istenmemekte gizli servis FSB'nin aracılığıyla ihraç edilmektedir. Rusya Göç Ofisi'ne göre 2006 yılında belirli bir millete yönelik yürütülen büyük bir kampanyanın sonucu olarak 5000 Romanya'lı sınırdışı edilmiştir.

Fransa-Gine-Almanya-Benin-Irak: sınırdışı edilmelere karşı ulusaşırı direnişler

16 Ağustos: 6 Fransız polisi Conakry/Gine havaalanında iki kişiyi sınırdışı etmeye çalışırken dayak yediler. Kavgaya sadece Lille'nin sans papiers bölgesinde açlık grevine katılmış iki Gineli katılmadı. Ayrıca sınırdışı edilenlere yapılan kötü muameleyi protesto eden bazı yolcular ve iki Gine'li polis de katıldı. Bu olay bir çok diplomatik soruna yol açtı. Başka bir diplomatik kriz de Gine'li şüpheli bir delegasyonun İsviçre, Fransa ve Kanarya Adalarından sonra Almanya'ya ziyaret ederek Afrika'lı mültecileri "belirlemek" ve sınırdışı edilmelerini önlemek istediğinde çıkmıştı. Almanya ve Gine'deki protestolar Yeni Gine hükümetinin 27 Ağustos'ta çift taraflı bir anlaşma imzalanana kadar "belirleme" ve "sınırdışı" işlemlerinin askıya alındığını açıklamalarıyla sonuçlandı. Ayrıca 10 Eylül'de Almanya'dan Togo ve Benin'e imtiyazlı bir ihraç yapmak istemesi diplomatik problemlere yol açtı. Çünkü Alman otoriteleri bir Liberya'lıyı geçerli pasaport ve evrakları olmadan Benin'e yollamak istemişlerdi. İlk önce onu Air France uçağına koymak istemişler ancak bu noktada sendikacılar Alman otoritelerinin yaptığı sınırdışılara karşı kampanya yürüterek onlarla olan işbirliğini kaldırdıklarını bildirmişlerdi. Tüm bu ulusaşırı gösterilere şükürler olsun ki, Liberya'lı sonunda serbest bırakıldı. Bu esnada da Irak'ın Kürt bölgesine yaptığı ihraçlarla bilinen Frankfurt'taki Zagros-Air bir imaj kirlenme kampanyasıyla tehdit edilerek bu kirli işi bırakması konusunda ikna edildi!.

Tunus/İtalya

Ağustos'un 22'sinden itibaren davaları sürmekte olan Tunus'lu 7 balıkçı Agrigento'daki (Sicilya) bir davada yasadışı göçe yardım ve yataklık etmekle itham edildiler. 15 yıl hapse girme tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. İnsan kaçakçılığıyla suçlandıkları şey aslında day-

anışmanın gereklerinden biriydi: 8 Ağustos'ta Lampudesa adası açıklarında tehlikeli bir durumda olan botun içindeki 44 yolcuyu kurtarmış ve limana getirmişlerdi. Ancak limanda hpsi tutuklandı. Ancak bir çok insan hakları yanlısı ve ırkçılık karşıtı örgütlerin gösterileri bir de 103 Avrupa parlamentosu üyesinin desteği ile balıkçılar serbest bırakıldı. "Cap Anamur"* isimli Alman gemisi mürettebatına olduğu gibi davalar halen aynı yargıçla devam ediyor. Daha fazla bilgi için: www.migreurop.org

Fas

2005'te Ceuta ve Melilla parmaklıklarında gerçekleşen dramatik olaylardan yaklaşık iki yıl sonra 30 Temmuz 2007'yi 31 Temmuz'a bağlayan gece Fas'ın güney bölgesindeki Laayoune'nin Atlantik kıyısında Kanarya Adalarına gitmek için bota binmeye çalışırken sahil güvenlik tarafından vuruldular. İki kişi de ağır biçimde yaralandı. Bir kaç gün önce 26 Temmuz sabahının erken saatlerinde Fas'ın doğusunda bulunan Oujda'da üniversite kampüsüne bir baskın düzenlenmişti. 450 göçmen tutuklanmış, kötü muameleyle karşılaşmış ve Cezayir sınırına getirilmişti. Birçok örgüt AB'nin de desteklediği Fas hükümetinin göç politikalarına karşı protesto gösterisi düzenledi. (açıklama için www.migreurop.org)

Hollanda Nisan 2007

Yeni gözaltı tutukevlerinin resmi açılışından günler önce kuzey Amsterdam'dan yaklaşık 90 aktivist beklenmedik biçimde civata keskinleriyle parmaklıkları tek tek keserek tutukevini gerçek anlamda "açtılar"! ayrıntılı bilgi için: www.noborder.org/archive_item.php?id=381

Rostock/Almanya Temmuz 2007

G-8 zirvesine karşı yapılan başarılı protestolar ardından 4 Temmuz'da 10 000 kişinin katıldığı eşit haklar ve eylem özgürlüğü için etkileyici bir gösteri düzenlendi. Dünyanın bir çok yerinden gelen aktivistler ayrıca göç konulu bir çok ulusaşırı toplantıya katıldılar.

Gatwick/Birleşik Krallık Eylül 2007

Birleşik Krallık'taki ilk ulusaşırı Sınırlara Hayır kampı Gatwick havaalanında düzenlenmişti. 500'ün üzerinde insan Birleşik Krallığın çeşitli yerlerinden Avrupa ve Afrika'dan gelip bu buluşmaya katılarak göç kontrolündeki kokuşmuş küresel düzene ve bunun Birleşik Krallık'taki yansımalarına dikkat çekmek istemişlerdi. Bir hafta süren kampta çeşitli workshop'lar ve ulusaşırı toplantılar gerçekleşmişti. Çok geniş katılımı Herkes için Eşit Haklar ve Eylem Özgürlüğü gösterileri yapıldı; bir tanesi Croydon'daki Elektric and Lunar House'taki rapor merkezine diğeri de Gatwick havalanındaki gözaltı merkezine karşı yapıldı. Bunun yanısıra sınırdışı edilenleri taşıyan Virgin Havayollarının ofisleri işgal edildi, İskoçya'daki Dungavel gözaltı merkezini işleten bir şirket olan Grup 4'ün ofisleri bloke edildi. Haftasonu boyunca Goldsmiths Üniversitesinde yer alan "Göç Üniversitesinde" sınırlar, göç ve eğitim gibi kavramları tartışarak bunların Birleşik Krallık'taki diğer dayanışma eylemleriyle bağlantısı kuruldu. 2007 Sınırlara Hayır Kampı, Brook House ve Gatwick Havaalanında inşa edilmek istenen yeni gözaltı merkezlerine karşı düzenlenen kampanyanın da bir parçası olmuştur. Daha fazla bilgi ve resim için bakınız www.indymedia.org.uk ve www.noborders.org.uk